

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάρην ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνισμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Έν Αθήναις, 13 Φεβρουαρίου 1910

Έτος 32ον.—Αριθ. 11

ΓΑΪΔΟΥΡΙ ΧΑΡΙΣΜΑ, ΓΛΥΚΟ ΣΑΝ... ΞΥΔΙ

Ο κδρ Ζαχαρίας σηκώθηκε πρωτ-πρωτ, γιατί έπρεπε να πάη στὰς Αθήνας να πωλήση τ' αυγά του. Έχει δύο μεγάλα κοφίνια γεμάτα, που τὰ έτοιμάσε από χθές τόν βράδυ.—Έκει πού δουλεύε, πριν ξεκινήση,

κάνει έτσι και βλέπει μακριά, στο γρασιδί, ένα ώρατο μαύρο γαϊδούρι. «Μποέ, λέει, τινος να εινε αυτό τόν ζωντανό; Δέν τόν γνωρίζω... Καλέ δέ βαρυσάει! Μου πέφτει από τόν ουδρανό. Θα τόν πάρω τώρα—καίεις δέν

μέ βλέπει.—κ' έκει πού θα πήγαινα από τὰ Πατήσια στην Αθήνα πεζός και φορτωμένος, θα φορτώσω στο γαϊδούρι τὰ κοφίνια μου, θα καβλικέψω κ' εγώ, και θα πάμε μιά χαρά...»—Αυτό πράγματι έκαμε.

Στην αρχή, ο μαύρος γαϊδαρέλος φάνηκε ήμερος, καλόβολος, και περπατούσε φρόνιμα και ήσυχα. Αλλά έκει, κατά την όδόν Πατήσιων, άπάντησαν στρατό με μουσική. Τότε ο γαϊδαρέλος ζώηρεψε, άρχισε να γκαρίζη

με μεγάλη χαρά και να τρέχη πηλάλα... Όταν δέ άκουσε ύστερα και τις σάλπιγγες, έ, μην τόν ρωτάτε!... Οι στρατιώται γελούσαν με τόν αυγούλα, πού έκινδύνευε να γκρεμισθή μαζί με τ' αυγά του, από τὰ τρελλά

σκέρτσα και τὰ κλωτσοβολήματα τού γαϊδαρέλου του. Στο τέλος δέν τή γλύτωσε. Ο γαϊδαρέλος έθωσε μιά και τίναξε ετόν άέρα και κοφίνια και καβαλλάρη. Ο καβαλλάρης μάλιστ' έπεσε άπάνω ετά κοφίνια, και ταυγά

του έγιναν έτσι όμαλέττα—Κάτι χωριανοί του πού βρέθησαν έκει, τόν κορόιδεψαν πολύ άσχημα. Μά τί να πη ο κακόμοιρος ο Ζαχαρίας; Ηέσυρε πώς εϋδι χαρίσμα εις γλυκό σα μέλι, τήρα όμως έδλεπε, πώς

γαϊδούρι χαρίσμα εις γλυκό σαν... Ξυδι.—Και έξέρτε πώς έγιναν δλ' αυτά; Ο μαύρος γαϊδαρέλος, πού βρέθηκε άδέσποτος ετά Πατήσια, τόν ειχε σκάση από ένα Ιπποδρόμιο πού έδινε παραστάσεις ετάς Αθήνας. Και

νά, περνώντας πάλι από τόν θεάτρο του, άκουσε τή μουσική και άρχισε να χορεύη βαλς. Κόσμος μαζεύτηκε γύρω του. Και φαντασθήτε πιά τή χαρά τού Παλαγάτσου, όταν βγήκε έξω κ' είδεν έξαφνα τόν χαμένο του γαϊδούρι!..

λα) Δεινοπαθουμένη Ελλάδα(εϋχομαι πᾶσαν εϋδοκίμησιν εις τόν ποδοσφαιρικόν σας Σύλλογον) Στέφανον Δόξης (έλαβα ευχαριστώ) Σκληρήν Σκλαβίαν (έστειλα) Χαίρεισμον της Ηλιουόνητης (εϋχαριστώ δι' εσα γράφεις) Φλογέραν τού Βασιλή (έπισης) Χρυσόκομον Νύμφην (έστειλα) Έλληνα Σημαιοφόρον (ή ειχόν ελήφθη) ευχαριστώ Ζήνωνα τόν Κιτιά, Μπαρουτοκαπιουμένην Κιναόλεων, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 2 Φεβρουαρίου, δαπανήστω εις τόν προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκται: Εξ Αθηνών και Περιοχών μέχρι της 16 Φεβρουαρίου εκ των Επαρχιών μέχρι της 23 Φεβρουαρίου εκ τού Έξωτερικού μέχρι της 14 Μαρτίου.

Ο χάριτης των λύσεων, επί τού όποιον δέν γράφεται τās λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι παλείται εϋ Γραφείω μας εις φακέλους, δν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

96. Δεξιόγραφος.

Της Γαλιλαίας πόλιν Με μέλος συνενών, Κάποιον εκ των ήρώων Θά ιδής των εθνικών.

Έστάλη από τόν Ναυτάρι

97. Συλλαβόγραφος.

Τό πρώτον βεβαιωτικόν, Τό δεύτερον μου σε φωτίζει: Τό όλον μου άπ' τόν ουδρανόν Πότε και πότε σε δροσίζει.

Έστάλη από τόν Σεμνόν Ίου

98. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Α και βάλε Υ Και θά ιδής εις τή στιγμή, Από ζών των δρομών, Μεγαλόνησον... ήμών.

Έστάλη από της Ίδανικότητος

99. Αναγραμματισμός.

Επίθετον άνώμαλον Ως άνεγγραμματισθη, Είς τόν Αιγαίον πάραυτα Νησις εσχηματίσθη.

Έστάλη από Γ. Ν. Γεωργοπούλου

100. Πυραμίδ.

+ Οι σταυροί Βασιλεύς της Κρήτης. * + * = Μέλος του προσώπου. * * + * = Νήσος του Αιγαίου. * * * + * * = Νήσος του Αιγαίου. * * * * + * * * = Ηρωσ του 21.

Έστάλη από τού Πόνου τόν Χαμόγελο

101. Ρόμβος

Τό πρώτον και τόν έσχατον Θά βρης εις τόν στρατόν Τό δεύτερον μου εϋασμον Έν άδθος ταπεινόν Τό τρίτον μου διάσημον Άνδρα δηλοϊ σοφόν, Τό τέταρτον δέ πρόσωπον Έκ της Γραφής γνωστόν.

Έστάλη από τού Σημαιοφόρου Έλληνοσ

102. Λογοπαίγνιον.

Ποϊον όριν ειχον οι αρχαιοι εις τόν όπλισμόν των;

Έστάλη από τού Αρχαίου Σπαρτιάτου

103. Τριπλή Ανδροστιχίς.

Τα μέν αρχικά γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελοϋν κατά σειράν μέρος της οικίας, τα δεύτερα ηήσον τού Αιγαίου και τα τρίτα θεών.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Ασηήσεων τού φύλλου 9.

13. Αμφιάρκος (άμφι, άρκ, ός.)—14. Πελαγος-πελαργος.—15. Ρήγας-γήςρας

16. Α ΔΕΙ ΔΩΤΟΣ ΕΝΟΦΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ 17. Αγαπώ την Διάπλασιν (Η άνεγνωσίς άρχεται εκ τού κέντρου, έπειτα διαγράφει τόν περίε αυτόν τετραγωνον, και τέλος τόν εξωτερικόν προχωρεί ούτως ειπείν περιστροφικώς εξ άριστερω πρὸς τὰ δεξιὰ)—18. Ζήθι όπως μανθάνη, μάθανε όπως ζής.—19. Μη έπιθύμει άδύνατα (Μηλος, Έρατώ, Πήθηκος, ΘΥμέλη, ΜΕΙζων, Αλώπηξ, ΔΥο, ΝΑζαρέτ, ΤΑΨός.)—20. Γλυκαίνει λιμός κυάμουσ.—21. Η σούρα εινε χειμεριών ένδνμια (εις εις Ήρα εινε-χι με ρι-νον έν ετημ)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με απλά στοιχεία των 8 στιγμών λεπτά 10, δια δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 8 μόνον με παχέ α στοιχία τόν διπλάσιον, και με κ ε φ α λ α τ ο τριπλάσιον. Έλάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι διγλώτται των 15 πληρόνται ώς να ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή απλά στοιχεία των 8 στιγμών, υπολογίζεται ως έξ λέξεις απλά.—Αί μη συνδρομηται υπό τού αντίτιμου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.]

Ι δρόμη έν Πειραιάει ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΗΩΣ», ούτινος σκοπός εινε τόν εσπλάθωμά. Γενομένων άρχαιρεσιών εξελέγησαν: Πρόεδρος Κυματιζουσα Κιναόλεων, Αντιπρόεδρος Λατρευτή Στανυόφορα, Γραμματεί: Ζήτω ή Έλευθερία και Α. Πολίτης, Ταμίας Κιναόλεων Λάβαρον. Δεκτοί αντιπρόσωποι και μέλη. Μηνιαία συνδρομή τριακοντάλεπτος. Κατά τριμήνιαν θά γίνεται κλήρωσις δώρων και δ. α' θά κερδίξη τόνον «Διαπλάσεως» της Ι δρ. δ β' τομίδιον Παιδικού Πνεύματος, Α. παυθυντόν: Ν. Αναγνωστόπουλον, όδός Ανδρουτσού 111, Πειραιά. (1,50)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Παιδωνος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ' ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Έκαστον δρ. 5.

Και τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

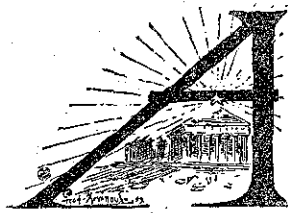
Προσέχωσ: Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ.

(Φωτεινή Σάντη)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΠΡΙΤΣ!!

Αγαπητοί μου,

Ν διαβά-
ζετε εφη-
μερίδας,θα
γνωρίζετε
βέβαια ότι
ένας λό-
γιος Γάλ-
λος,—ό κ.

Αμεδαός Μπρίτς, πρώην βιβλιοθηκά-
ριος τής ένταύθα Γαλλικής Σχολής,—
έξεδώσε κατ' αὐτάς έν βιβλίον περί τών
σημερινών Αθηνών και Αθηναίων.Έπί
ήμερας τώρα, αί εφημερίδες και τὰ
περιοδικὰ αναδημοσιεύουν ἀποσπάσματα
ἀπὸ αὐτὸ τὸ βιβλίον, και τὰ συνοδεύουν
ὡς πεπιτοπιστόν με ἀνασκευάς και με
εὐρωναίας ἐναντίον τοῦ συγγραφέως.Δίότι
αἱ ἐντυπώσεις του δέν τους φαίνονται
καὶ τόσον καλακευτικά!.. Μαζὶ δὲ με
τούς θυμωμένους χρονογράφους, ὅλοι αἱ
Αθηναί φσιικά ὀμιλοῦν περί τοῦ βιβλίου
τοῦ κ. Μπρίτς, και ὄλοι πλέον πατριωτι-
κώτατα σπεύδουν νὰ ρίψουν τὸν λίθον
τοῦ ἀναθέματος ἐναντίον τοῦ νέου ὑβρι-
στοῦ και συκοφάντου τής Ἑλλάδος.

Αὐτὸ συμβαίνει ἐδῶ πάντοτε ὡς αἱς
παρουσιασθῆ ξένος ἐμίλων περί Ἑλλά-
δος ὅπως δέν θα ὀμιλοῦσάμεν ἡμεῖς οἱ
Ἕλληνες... Καὶ ἐπειδὴ ὄλοι οἱ λόγιοι
ξένοι, ὅσοι ἠτύχησαν νὰ ζήσουν πολὺ
ἢ ὀλίγον εἰς τὴν κλασσικὴν μας γῆν,
ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πατρίδα των κρί-
νουν καλὸν νὰ δημοσιεύσουν τὰς ἐντυπώ-
σεις των, και ἐπειδὴ φυσικά οἱ περισσό-
τεροι δέν ἀποκομίζον τὰς ἀρίστας ἐν-
τυπώσεις ἀπὸ ὄλα μας τὰ πράγματα
και τὰ πρόσωπα, τὸ φαινόμενον ἐπανα-
λαμβάνεται συχνά. Οἱ κακόμοιροι αὐτοὶ
συγγραφεῖς χαρακτηρίζονται ὡς ἔχθροὶ,
ὡς μισέλλητες, και ὑβρίζονται ἀνηλεῶς,
ἐπειδὴ γράφουν εὐκρινεῖς ἐντυπώσεις
και, ὁμολογοῦντες τὰ προτερήματα, δέν
ἀποκηρύττουν και τὰ ἐλαττώματα.

Μίαν φορὰν εἶχαμεν τὸν Αμποῦ. Τί
ἐτρέαξε ὁ δυστυχὴς !.. Θὰ τὸν ἔχετε
ἀκούσῃ, διότι τὸ ὄνομά του κατήνησε
πλέον παροϊμιώδες και συνώνυμον τοῦ
Μισέλλητος. Ἦτο και αὐτὸς ἑταῖρος τής
Γαλλικῆς Σχολῆς. Καὶ ὅταν ἐφυγεν
ἀπὸ τὰς Αθήνας, ἐδημοσίευσεν δύο βι-
βλία—δύο ἀριστουργήματα: Τὴν «Σύγ-
χρονον Ἑλλάδα» και τὴν «Βασίλειά των
Βουνῶν». Ὄμιλοῦσεν εἰς αὐτά, με μο-
ναδικὴν εὐφύιαν, διὰ τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα
και τὰ ἐλαττώματά μας. Εἶνε ἀλήθεια
ὅτι τὸ ἐπαράκαμεν. Ὅλα μας τὰ εὑ-
ρισκέν ἀσχημα και ὄλα τὰ ἐσατύριζεν
ἀμειλίκτως. Ἐλεγεν ὅμως και μεγά-
λας ἀληθείας, αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦσαν νὰ
μᾶς ὠφελήσουν. Ἄλλ' ἄντι νὰ κυττά-

ζωμεν πῶς νὰ ὠφεληθώμεν, ἀρχίσαμεν
νὰ ὑβρίζωμεν τὸν μεγάλον συγγραφέα,
και ἐξηκολούθησαμεν νὰ τὸν περιποιού-
μεθα οὕτω μέχρι τοῦ θανάτου του !

Ἄλλοι ἐν τῷ μεταξύ, κινδυνεύει τώρα νὰ
πάθῃ ὁ κ. Μπρίτς. Ἄλλ' ἐγὼ, τί νὰ
σᾶς εἰπῶ ! Ὅσα ἀποσπάσματα ἐτύχε νὰ
διαβάσω ἀπὸ τὸ βιβλίον του, δέν εἶδα νὰ
ἔχουν παρὰ ἀληθείας. Κάπου-κάπου μό-
νον καμμία ὑπερβολή. Τὰ ἄλλα σωστά,
ὅπως εἶνε. Συλλογίζομαι δὲ ὅτι τὸ βι-
βλίον αὐτὸ ποῦ μᾶς ἀποκαλύπτει με
τόσην εὐκρινειαν τὰ τρωτά μας, τὰς
ἀδυναμίας μας, τὰς κακάς μας ἔξεις,
τὴν ἐσφαλμένη ἀντίληψιν ποῦ ἔχομεν
διὰ τὴν ζωὴν, τὴν κακὴν μας διαίταν,
τὴν ἀμελείαν μας, τὴν ξενομανίαν μας,
τὸν ονομπισμόν μας, τὴν σκόνην μας,
τὴν λάσπην μας, και ἄλλα πολλά,—
χωρὶς νὰ μᾶς βλάπτῃ διόλου, θα ἠμ-
ποροῦσε νὰ μᾶς ὠφελήσῃ πολὺ.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ περασμένου
αἰῶνος, μία πνευματώδης Ἀγγλίς,—
νομιζῶ ὅτι ὀνομάζετο μίστερς Τρόλ-
λωπ,— ἐπεσέφη τὴν Ἀμερικὴν και
ἐγραψε διὰ τούς Ἀμερικανούς ἐν βιβλίον,
πολὺ-πολὺ χειρότερον ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ
ἐγραψεν ὁ Αμποῦ δι' ἡμᾶς τούς Ἑλ-
ληνας. Εὐέρετε ὅμως τί ἔκαμαν οἱ Ἀ-
μερικανοὶ ; Ὅτε ἐθύμωσαν, οὔτε ὕβρι-
σαν, οὔτε διεμαρτυρήθησαν. Μόνον ἐφι-
λοτιμήθησαν. Ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦσαν
ἀλήθειαι ὅσα ἔγραψεν ἡ Ἀγγλίς, κατέ-
στησαν τὸ βιβλίον τῆς ἐν εἶδος Ἐγκολ-
πίου, και ἐφρόντιζαν νὰ μὴ κάμνουν εἰς
τὸ ἐξῆς τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα διὰ τὰ ὅποια
τούς ἐσατύριζεν. Οὕτω τὸ ὄνομα Τρόλ-
λωπ κατήνησε νὰ σημαίνῃ προσοχή.
Οἱ γοεῖς ἔλεγον εἰς τὰ παιδιά, οἱ δι-
δάσκαλοι εἰς τοὺς μαθητάς, οἱ μεγαλήτε-
ροι εἰς τοὺς νεωτέρους :—«Τρόλλωπ !»
Ὡς νὰ τούς ἔλεγον : «Πρόσεχε, μὴν
τὸ κάμνης αὐτὸ, δέν εἶνε καλόν, οἱ ξε-
νοὶ θα μᾶς κατηγορήσουν.» Καὶ σιγά-
σιγά, ὄλα ἐκεῖνα τὰ γελοῖα ἐλαττώ-
ματα των Ἀμερικανῶν, ἐκόπησαν.

Τὸ ἴδιον ἔπρεπε νὰ κάμνωμεν και
ἡμεῖς με ὄλους ἐκείνους ποῦ μᾶς ἀποκα-
λύπτουν τὰ ἐλαττώματά μας. Νὰ τούς
θεωροῦμεν φίλους μᾶλλον, διδασκά-
λους,—και δέν θα ἦτο καμμία ἐντροπή,
ἀφοῦ οἱ Εὐρωπαῖοι εἶνε πρεσβύτεροί μας
εἰς τὸν πολιτισμόν,— ἢ ἔστω και
ἔχθροὺς, ἀλλ' ἀπὸ τούς ὁποίους ὁ κα-
λόβολος θα ἠμποροῦσε νὰ ὠφεληθῆ. Ἵ-
ποθέτω δὲ ὅτι ὁ κ. Μπρίτς ἔχει ἀρ-
κετὰ σύντομον και εὔηχον ὄνομα, διὰ νὰ
τὸ μετεχειριζόμεθα, ἀν ἠθέλαμεν, κατὰ
τὸ παράδειγμα των Ἀμερικανῶν, ὡς
σύνθημα. Εἰς κάθε περίστασιν θάντη-
χοῦσε τόσον ὠραῖα !—Μπρίτς!! δη-
λαδὴ «πρόσεχε ! αὐτὸ ποῦ κάμνεις εἶνε
ἄτοπον. Ὁ κόσμος θα μᾶς περιγελάσῃ...»

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΑ ΞΕΝΗ "ΚΥΡΙΑΚΗ,,

Ὅπως ἡ Διάπλασις σᾶς ἐρωτᾷ διὰ
τὰς «Κυριακάς» τῆς, οὕτω κ' ἐν ξένον
περιοδικὸν ἔθεσεν ἐσχάτως εἰς τοὺς μι-
κροὺς του ἀναγνώστὰς τὴν ἐρώτησιν
αὐτήν :—Ποία εἶνε ἡ ὠραιότερα πρά-
ξις ποῦ θα ἠθέλατε νὰ κάμετε ;

Ἀς ἴδωμεν ὀλίγον τὴν ξένην αὐτήν
«Κυριακὴν», εἰς τὴν ὁποίαν ἀπήνησαν
παιδιά ὄλων τῶν ἐθνῶν. Μερικαὶ ἀπαν-
τήσεις εἶνε τόσον ἀπρόοπτοι !

Μία Ἀγγλίς μαθήτρια θὰ ἤθελε νὰ
κάμῃ κάτι, ὥστε νὰ τὴν ὀνομάσουν ἀ-
μέσως ἥρωϊδα. —Ἐνας μαθητὰς τῆς
Γενεύης θὰ ἐπεθύμει νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν
ἐνδὲς πνιγομένου.—Ἐνα μικρὸν Ἑγγλε-
ζόπουλο ποθεῖ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς
πατρίδος του κατὰ των Γερμανῶν ! —
Τὸ ὄνειρον μιᾶς ἄλλης μικρούλας μικ-
εἶνε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἴταλίαν.—Ἐνας
θέλει νὰ γίνῃ μηχανικός, ἀδιὰ νὰ ἐ-
φεύρῃ κάτι νέον». Ἄλλος θέλει ν' ἀνα-
καλύψῃ «θαυμασίον φάρμακον». — Ἀ-
πειροὶ εἶνε οἱ μικροὶ, διὰ τούς ὁποίους ἡ
ὠραιότερα πράξις εἶνε νὰ καταστήσουν
εὐτυχεῖς τοὺς γοεῖς των, νὰ βοηθήσουν
τούς πτωχοὺς, νὰ προσηλυτίσουν εἰς τὴν
θρησκείαν τούς ἀθεούς. Ὑπάρχει και
κάποιος, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἰδρῶσῃ «ἄ-
σουλον διὰ τὰ γέρινα ἄλογα ποῦ δέν
μποροῦν πλέον νὰ δουλεύουν».

Ἐνας μικρὸς εὐαγγελιστὴς ἐκφράζει
τὴν εὐχὴν νὰ ζωγραφίσῃ εἰκόνα ἀθάνα-
τον, ποῦ νὰ παριστᾷ τὸν Καλὸν Ποι-
μένον Ἰησοῦν, εὐλογοῦντα τὰ παιδιά,
και θέλει νὰ ἐκτεθῆ τὸ ἔργον του εἰς
τὴν Βασιλικὴν Ἀκαδημίαν !

Ἄλλος συναδέλφος του θὰ ἤθελε ν'
ἀναλάβῃ πολυπλοκώτερον ἔργον, δηλαδὴ
«νὰ πείσῃ ὄλους τοὺς ἀναρχικοὺς και
ὄλους τοὺς ἀντιστρατιωτικοὺς περί τῆς
τρέλλας των θεωριῶν των, ἢ μᾶλλον
τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἐφαρμογῆς των, λαμ-
βανομένης ὑπ' ὄψει τῆς ἀνθρωπίνης φύ-
σεως» ! Ὅριστε φιλόσοφος !

Ἐνας Σουηδὸς μαθητὴς πιστεύει, ὅτι
ἡ ὠραιότερα πράξις ποῦ μπορεῖ νὰ
κάμῃ κανεῖς, εἶνε «νὰ τηλεφωνήσῃ ἀμέ-
σως εἰς τοὺς πυροσβέστὰς, διὰ νὰ τούς
εἰδοποιήσῃ ὅτι ἐξεργάη πυρκαϊά εἰς ἕνα
δρόμον».

Ἐνας ἄλλος διακηρύσσει, ὅτι ἡ ὠ-
ραιότερα πράξις εἶνε «νὰ κατασκευάσῃ
ἐν ἀερόπλοισιν». Ἄλλὰ τί νὰ εἰπῆ κά-
νεῖς δι' ἕνα μικρὸν Γερμανόν, ὁ ὁποῖος
θέλει νὰ κάμῃ «ἀριστουργήματα τέχνης
ὡς τὰ τοῦ Μιχαῆλ Ἀγγέλου» ; Ἡ δὲ
ἕνα ἄλλον, ποῦ ζητεῖ «ν' ἀπολυτρώσῃ τὸ
Κόγχον ἀπὸ τὸν ζυγόν των Βέλγων» ;

Ἀπαντήεις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα δέν
εἶδαμεν. Ἄλλ' οἱ Ἑλληνόπαιδες δέν
ἀπαντοῦν παρὰ μόνον εἰς τὰς «Κυρια-
κάς» τῆς ἀγαπητῆς των Διαπλάσεως.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΑΤΡΑΓΘΙΑ

Π' τὴ βροχὴ ἐξυμώθηκε λάσπη στὸ μονοπάτι,
και λέγ' ἡ λάσπη στὸν ἀργὸ κ' ἀδιάφορο διαβάτη :

—Εὐέρετε ποιὸν εἶχα ἐγὼ γονεῖο ; τὸ σύννεφο στὰ οὐράνια
ποῦ τὸν ἀγέρον' ἀνάδευε με τόση περηφάνεια,
κ' οὔτε π' τὸ ἀντίκοιβε τὴ στέρατα του τὴν ἴσια
ψηλὴ κορφή καμπαναριοῦ, ψηλὴ κορφή βουνίσια
γιατι πετοῦσε πῶ ψηλά, ὅπου εἶνε τ' ἄστρα κ' ὄπου
θαμπάνεται, κουράζεται νὰ φθάσῃ μάτι ἀνθρώπου.
Και μόνον οὕτῳ ; Διαβαίνοντας τὸ δρόμο ποῦχε πάρεῖ
ἐμάχονταν με τοῦ καιροῦ τὸ κάθε παλληκᾶρι,
με τὸ βοριά, με τὴ νοτιά και μ' ὄλα των τὰ ταιρία,
και τὸ φεγγάρι ἐσκέπαζε, κ' ἐσκέπαζε τ' ἄστέρια
ὡς και τὸν ἥλιο, ποῦ ἀφοβα στὴ λάμπι του ξενοιάζει
κ' ἐκείνον τὸν ἀνάγκαζε νὰ συχνοσκοτεινιάξῃ
γιατ' εἶχεν ἀρματα βαρεῖα, χροσὰ σπαθιά, τουφέκια,
τῆς ἀστρατῆς και τῆς βροντῆς και τ' ἄγρια ἀστροπελέκια,
κ' ἦταν φοβέρα των ἀγέων, φοβέρα ὄλου τοῦ κόσμου..
Αὐτὸς ὁ ἀτρόμητος γονεῖός ἦταν γονεῖός δικός μου.

Κι' εἶπ' ὁ διαβάτης :—Σὼπαίνε, τὸ υἱὸ σου στόμα κλείσει,
γιατὸ γονεῖο σου δέν ρωτῶ, ἔσένα βλέπω τ' εἶσαι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων :— Καθ'
ἢν στιγμήν ὁ γάλλος λοχαγὸς Λουδοβίκος Κορ-
μᾶς, νομιστῆς σπουδαῖας ἐπιστολῆς τοῦ Με-
γάλου Ναπολεόντος, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῆ νὰ
τὴν παραδώσῃ εἰς τοὺς συλλαβόντας αὐτὸν
Αὐστριακούς, τὴν ἔθρονε νὰ καίῃ εἰς τὴν ἐσχάτην
τοῦ πανδοχείου τῆς πόλεως Δίντς, ὁ μικρὸς
βοηθὸς Τιάρκος, ὁ ὁποῖος τὸν συνοδεύει εἰς
τὴν ἀποστολὴν του, ὤρησεν ὡς βίλος και
ἤσπασεν τὸν πολυτίμον φακέλλον. Πρὸ των ἐκ-
πλήκτων στρατιωτῶν, φέρον τὴν κείαν του
και ἀψηφῶν τὰς φλόγας, ὁ μικρὸς ἐπεθύμησεν
εἰς τὴν ἑστίαν, και ἀνοραχηθῆς διὰ τῆς κα-
μινάδας, ἐξῆλθε, σῶος και ἀβλαβῆς, εἰς τὴν
στέγην τῆς οἰκίας, περινηκλωμένης ἥδη ἀπὸ
Αὐστριακούς, τοὺς ὁποίους ἔβλεπε νὰ τοπο-
θετοῦν εἰς τοὺς τοίχους κλίμακας, διὰ νὰ τὸν
φθάσουν.

Ἄλλὰ μόλις ἐπρόφθασε νὰ τὸ ἀντι-
ληφθῆ, ἀντήχησαν πέντε-ἕξ πυροβολι-
σμοί, σφαίραι ἐσύριζαν και κεραμῦδια
πλησίον του ἔσπασαν . . .

Ὁ μικρὸς ἐνόησε, θάτε ὅτι ἂν ἔμει-
νεν ἐκεῖ ἐκτεθειμένος, ὅτε τὸν ἐτουφέ-
μιζαν ἀπὸ τὸν δρόμον ὡς σκύλον. Καὶ
ἀπὸ τὸ χεῖλος ἀνῆλθε πρὸς τὴν κορυ-
φὴν τῆς στέγης και ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ
μίαν καπνοδόχον.

Ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης, τὴν ὁ-
ποῖαν ἀνελάμβανεν ὡς φύλαξ τῆς πο-
λυτίμου ἐπιστολῆς, ἐδεκαπλασίαζε τὰς
δυνάμεις του και τὴν εὐφύιαν του. Ἐνό-
μιζεν ὅτι ἐξ αἰτίας του, ἐξ αἰτίας τοῦ
λάθους ποῦ ἔκαμε νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν
Μονομμάτην, ἐπροδόθη και ἠχμαλω-
τίσθη ὁ λοχαγὸς του, ἤθελε δὲ τώρα
ἀπαντοῦν παρὰ μόνον εἰς τὰς «Κυρια-
κάς» τῆς ἀγαπητῆς των Διαπλάσεως.

Ἄδὲ θὰ μού τὸ πάρετε !» ἐφώναζε
του, παίρνει τὴν φόραν

του, και με κλειστὰ μάτια ὄρμᾳ εἰς τὸ
κενόν, ὑπεράνω τοῦ δρομίσκου.

Αἱ χαλύβδινα κνημά του τὸν ὑπη-
ρέτησαν θαυμασίως. Φθάνει πληγωμέ-
νος, αἱματωμένος, εἰς τὴν ἀπέναντι
στέγην, ἀλλὰ θάνατι ! Κεῖ ἦτο καιρός.
Οἱ στρατιῶται ἐκάλυπτον τώρα ὄλο-
κληρον τὴν στέγην τοῦ πανδοχείου και
ἐξεπλήσσοντο μὴ βλέποντες ποθενὰ
τὸν φυγάδα. Ἐνας λοχίας ἐκφράζει τὴν
ὑποψίαν μήπως ἐπέταξεν ἐπάνω ἀπὸ
τὸν δρομίσκον.

—Ὅχι δά, ἀπαντοῦν οἱ ἄλλοι, ἀδύ-
νατον !

—Καὶ ἀγριόγατα νὰ ἦταν, δέν θὰ
μποροῦσε νὰ κάμῃ τέτοιο κῆδημα !

—Πᾶμε κάτω, εἶπεν ὁ λοχίας ἀπο-
γοητευμένος. Τὸ καληκόπαιδο δέν εἶνε
πιά στὴ στέγη, και βέβαια οἱ σύντροφοι
θα τὸν ἐπίασαν στὸ δρόμο.

Κρουμένος ὀπίσω ἀπὸ ἕνα ξύλινον
φεγγίτην, ὁ Τιάρκος εἶδε τοὺς Αὐστρια-
κοὺς νὰ κατέρχωνται διὰ των κλιμακῶν
ἀπρακτοὶ και βλασημούντες. Ὁ ἀμει-
στος κίνδυνος εἶχε παρέλθῃ ἄλλὰ δέν
θα ἤρχοντο ἀρά γε νὰ τὸν κυνηγήσουν
εἰς τὴν ἀπέναντι οἰκίαν ; Μία ὠρα, δύο
ὠρα ἐπέρασαν... Ἀκίνητος ὁ μικρὸς,
ζαρωμένος εἰς τὴν κρύκην του, τρέμων
εἰς τὸν παραμικρὸν κρότον, περιμένει,

περιμένει... Τὰ γόνατά του, τὰ χέρια
του, τὸ μέτωπόν του, εἶνε πληγωμένα
και ματωμένα. Ἄλλὰ δέν ἠσθάνετο
τὸν πόνον. Ἐβλεπε μόνον τὸ γράμμα,
τὸ γράμμα τοῦ Αὐτοκρά-
τορος, τὸ ὅποιον ἐξηκολού-
θει νὰ σφίγγῃ ἐπὶ τῆς
παλλούσης καρδιάς του...

Ἡ ἀνάκρισις.

Ὁ Τιάρκος ἀλισταίνει μέχρι
τοῦ πεζοδρομίου...»
(Σελ. 97, στ. α').

είχαν διαβάσει... Τὰ σχέδια του Ναπολέοντος είχαν περιέλθει εις γνῶσιν του ἔχθρου! Ἄχ, διατί νά μὴν ἔχη μόνον τὸ ἓνα χέρι ἐλεύθερον, διὰ νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του μὲ μίαν πιστολιάν!..

Μετὰ μίαν ὥραν, φρικώδη ὥραν ἀγωνίας καὶ θλίψεως, ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὴν αἴθουσαν ἓκου ἐκρατεῖτο, τὸν αὐστριακὸν διοικητήν. Ἐφαίνετο παράφορος ἐξ ὀργῆς καὶ ἐπέπληττε εἰς τὴν γλώσσάν του τοὺς στρατιώτας διὰ κάποιαν ἀδεξιότητα.

Ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς συνέλαβε μίαν ἐλπίδα: Μήπως ὁ Τιάρκος κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ;

Ὅταν εἶδε τοὺς στρατιώτας νὰ σωρεύουν ξύλα εἰς τὴν ἐστίαν, ἐνόησε: οἱ Αὐστριακοὶ δὲν εἶχαν εὖρη τὸν μικρὸν, διότι εἶχε μείνῃ εἰς τὴν καμινάδαν. Ἀλλὰ τώρα θὰ τὸν ἐκάμνιζαν ἀπὸ κάτω ὡς ῥέγγαν, καὶ θὰ τὸν ἠνάγκαζαν νὰ παραδοθῇ.

— Φθάνει νὰ τοῦ κόψῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸ γράμμα; ἐσυλλογίσθη ὁ ἀξιωματικός· ἀλλὰ ποῦ! εἶνε πολὺ νέος γιὰ νὰ κάμῃ τέτοια σκέψι!..

Ἐν τούτοις ἡ μέθοδος τοῦ καπνοῦ δὲν εἶχεν ἐπιτύχει περισσώτερον ἀπὸ τὴν καταδίωξιν, καὶ ὁ μικρὸς βοήθος ἔμενον ἀσύλληπτος. Ἀλλ' ἡ γὰρὰ τοῦ Λουδοβίκου Κορμαῆ δὲν διήρκεσε πολὺ. Καὶ ἂν πραγματικῶς ὁ Τιάρκος κατώρθωνε πρὸς στιγμήν νὰ διαφύγῃ τοὺς Αὐστριακοὺς, ἐσυλλογίσθη, ποῦ θὰ ἐπήγγαινε;

Ποτὲ δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν γαλλικῶν προφυλακῶν καὶ νὰ παραδώσῃ τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν Μυράτ... Ὅχι, χίλιες φορές ὄχι! ἦτο ἀνοησία νὰ ἔχη τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα. Ὅλη ἡ πόλις ἦτο ἤδη ἀνάστατος καὶ ὁ σύντροφός του θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ δυστυχὴς λοχαγὸς, κυμαινόμενος οὕτω μεταξὺ φόβου καὶ ἐλπίδος, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὰς προσπάθειάς ποῦ εἶχε κάμῃ νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά του, κατέπεσε καὶ πάλιν, ἐπικαλούμενος μεγαλοζῶνως τὸν θάνατον, ὁ ὁποῖος μόνος ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν του.

Ἐὰν οἱ Αὐστριακοὶ δὲν τὸν ἐτουφέκιζαν, ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ δυστυχὴς ἐσυλλογίζετο τὴν σύζυγόν του, τὴν ὡραίαν Λευκοθέαν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπανέβλεπε πλέον...

Καὶ αἰτία ὅλου αὐτοῦ τοῦ κακοῦ ἦτο ὁ Τιάρκος, τὸ παληόπαιδο! Τί ὀλεθρία ἀνοησίαν ἔκαμε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ μυ-

στικόν του εἰς ἓνα παιδί!... εἰς ἓνα ἄγνωστον, ποῦ εἶχε μαζεύσῃ ἀπὸ τὴν δρόμον!... Κρῖμα εἰς τὸ μέταλλιον ποῦ ἐφορούσε... Βεβαίως δὲν ἔφερεν εὐτυχίαν τὸ δυστυχισμένον παιδί!...

Ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς, μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῦτον, ἀδιαφορῶν εἰς τὸ ἐξῆς δι' ὅλα τὰ συμβαίοντα γύρω του, ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς θλίβειάς του σκέψεις, ἠσθάνθη μίαν χεῖρα, ἡ ὁποία ἐπετέθη βαναύσως ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Ἐ, σὺ, ψευτοζητιάνε! ἔλεγεν ὁ αὐστριακὸς διοικητὴς εἰς ἀθλίαν γαλλικὴν γλῶσσαν· σήκω ἐπάνω καὶ ἀποκρίσου εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

Ὁ λοχαγὸς ἠσθάνθη ἀπὸ τοῦ λόου τὰ σχοινία, τὰ ὁποῖα ἐσφιγγαν σκληρῶς τοὺς βραχίονάς του· ἀνεκάθησεν, ἀπέσπασε τὸν μαῦρον ἐπίδεσμον, τὴν ψευδῆ

Ἐπειτα, ἀποταθεὶς πάλιν πρὸς τὸν Κορμαῆν, προσέθεσε:

— Σοῦ δίδω καιρὸν τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ σκευθῆς. Ἄν μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τὴν ἰδίαν ὥραν, δὲν μαρτυρήσῃς, θὰ τουφεκισθῆς.

Ὁ λοχαγὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους περιφρονητικῶς.

— Μπορεῖτε νὰ τὸ κάμῃτε ἀμέσως, εἶπε, γιὰτὶ δὲν θὰ μαρτυρήσω οὔτε μετὰ τρεῖς ἡμέρας, οὔτε μετὰ τρία χρόνια, οὔτε μετὰ τὴν ἀπειλὴν τοῦ θανάτου, οὔτε μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἑκατομμυρίων.

— Πολὺ καλά, αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε! ὑπέλαθεν ὁ Αὐστριακὸς μὲ καταχθόνιον μεϊδιάμα.

Ἐνῶ τὸν ὠδήγουν εἰς τὰς φυλάκας, ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς διετήρει ἐν τούτοις ἔχνος ἐλπίδος, ὄχι πλέον περὶ τῆς ἰδίας του τύχης, ἀλλὰ περὶ τῆς τύχης τῆς ἐπιστολῆς.

«Διὰ νὰ θέλῃ νὰ μαρτυρήσω ὁ ἠλίθιος αὐτὸς φρουραρχος, ἐσυλλογίζετο, σημαίνει ὅτι δὲν ἐπέτυχε νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι τὸ γράμμα. Φαντάσου, λέει, νὰ κατώρθωνε τώρα ὁ Τιάρκος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ γαλλικὸ στρατόπαιδο!..»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. Ο ΤΙΑΡΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Τὴν σκοτεινὴν νύκτα, καὶ μὲ μυρίας προφυλάξεις, ὁ Τιάρκος ἐγκατέλειπε τὴν κρύπτην του. Βλέπων τοὺς δρόμους ἐντελῶς ἐρήμους, ἐσυλλογίσθη ὅτι ἠμποροῦσε νὰ κατέλθῃ ἀκινδύνως ἀπὸ τὴν στέγην, καὶ, ἐπωφελοῦ- μενος τοῦ σκότους, νὰ ἐξέλθῃ ἴσως τῆς πόλεως.

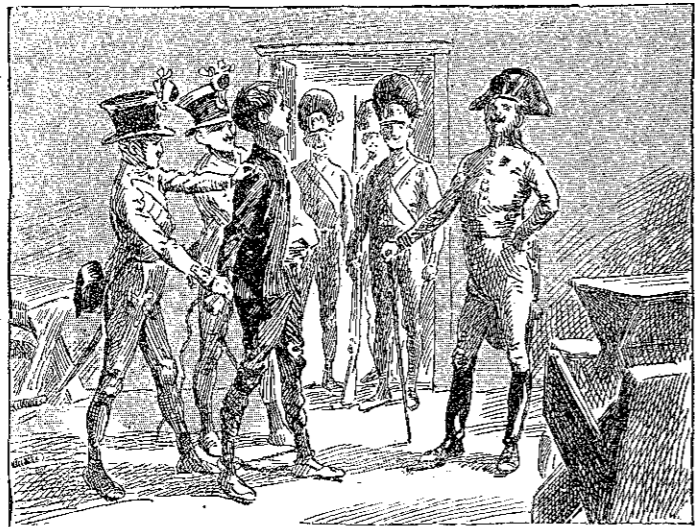
Ἐπρεπε κατ' ἀρχὰς νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ἐδάφους, καὶ τὸ ἐγγεῖρημα δὲν ἐφαίνετο τόσο εὐκόλον. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι ὁ μικρὸς βοήθος ἦτο εὐκίνητος καὶ ἐπιδέξιος.

Ἐν ἀρτοποιεῖον, κείμενον ἀπέναντι τοῦ δρομίσκου, ἔβρινε μίαν ἀκτῖνα φωτός, ἡ ὁποία ἐπέτρεπεν εἰς τὸν μικρὸν νὰ διευθύνῃ τὴν κινδυνώδη του κατάβαση. Χάρις εἰς τὸ ἀμυδρὸν αὐτὸ φῶς, ἠμπόρουν νὰ δικρίνῃ κατωθὲν του, κρεμασμένον ἀπὸ τὸ παράθυρον μιᾶς σιταποθήκης καὶ τυλιγμένον γύρω εἰς μίαν τροχαλίαν, ἓν σχοινίον χονδρὸν.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, εἶπε μὲ φωνὴν σταθεράν, νὰ μὲ τουφεκίσετε ἀμέσως.

Ὁ Αὐστριακὸς ἐνόησεν ὅτι δὲν θὰ ἐπετύγγανε τίποτε ἀπὸ τὸν ἀτρόμητον αὐτὸν ἄνδρα καὶ στραφείν πρὸς τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν τὰ ἄκρα τῶν σχοινίων τοῦ αἰχμαλώτου, διέταξε:

— Νὰ τὸν πᾶτε εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφίσετε οὔτε στιγμήν.

«Αὐτὸ ποτὲ! ἀπεκρίθη ἐντόνωσ ὁ λοχαγός.» (Σελ. 96, στ. 6'.)

γενειάδα, κ' ἐκύτταξε τὸν ἐχθρὸν του περιφρονητικῶς.

— Ποῶς εἶσαι; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς, λοχαγὸς τῶν οὐσσάρων τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς μὲ τι ἀποστολήν σ' ἐπεφόρτισαν;

— Αὐτὸ ποτὲ! ἀπεκρίθη ἐντόνωσ ὁ λοχαγός.

Ὁ διοικητὴς ἐπέμεινε.

— Καὶ ὅμως μόνον ὑπ' αὐτὸν τὸν ἔρον θὰ ἐσωζεις τὴν ζωὴν σου.

Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Ναπολέοντος ἐμείδισεν.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, εἶπε μὲ φωνὴν σταθεράν, νὰ μὲ τουφεκίσετε ἀμέσως.

Ὁ Αὐστριακὸς ἐνόησεν ὅτι δὲν θὰ ἐπετύγγανε τίποτε ἀπὸ τὸν ἀτρόμητον αὐτὸν ἄνδρα καὶ στραφείν πρὸς τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν τὰ ἄκρα τῶν σχοινίων τοῦ αἰχμαλώτου, διέταξε:

— Νὰ τὸν πᾶτε εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφίσετε οὔτε στιγμήν.

γῆς, κινδυνεύον κάθε στιγμήν νὰ κατακυλλῆσθῃ εἰς τὸ κενόν, ὁ Τιάρκος φθάνει μέχρι τῆς ποθητῆς τροχαλίας. Σκύπτει ὅσον εἰμπορεῖ, ἐκτείνει τὰς χεῖρας, ἀλλὰ τῷ εἶνε ἀκόμη ἀδύνατον νὰ πιάσῃ τὸ σχοινί. Ἐν τούτοις ὀλίγον τοῦ λείπει, μία ἢ δύο σπιθαμαί. Μὲ κίνδυνον νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ἰδίου του βάρους, σκύπτει ἀκόμη, ἐγγίζει μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τὸ σχοινί, τὸ σπρώχνει, τὸ κάμνει νὰ ταλαντευθῇ, καὶ οὕτω μίαν στιγμήν, τὸ ἀναβιάζει μέχρι τῆς χειρὸς του. Ἐτοιμος τότε τὸ ἀρπάζει δυνατὰ, ἀφίνεται, καὶ κρατῶν πάντοτε τὸ σχοινίον, ὀλισθαίνει γρήγορα μέχρι τοῦ πεζοδρομίου.

Κανείς δὲν τὸν εἶδεν· οἱ διαβάται εἶνε σπάνιοι· τὸ ἀρτοποιεῖον, τὸ μόνον ποῦ

ἔχει φῶς, τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶνε ἔρημον. Ὁ μικρὸς βοήθος ἀπομακρύνεται μὲ ταχὺ βῆμα ἀπὸ τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο πανδοχεῖον, ὅπου τόσοσος διέτρεξε κινδύνους. Περιπατεῖ γρήγορα, τρέχει εἰς τὴν σκιάν τῶν οἰκιῶν, σταματᾷ εἰς τὸν παραμικρὸν κρότον, τρέμει μὴ ἀναγνωρισθῇ καὶ καθαυτὸ δὲν γνωρίζει ποῦ πηγαίνει.

Εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν παρεφύλαττεν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν σκιάν καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν.

— Ὠραῖα! ἐσυλλογίσθη ὁ Τιάρκος ἀηλησιζόμενος· ἐπήγα νὰ σκοτωθῶ ἐκεῖ πάνω, γιὰ νὰ μὲ πιάσουν ἐδῶ-κάτω!

Ἐγύρισε καὶ προσπάθησε νὰποφύγῃ τὴν συνάντησιν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤκου-

σεν ὀπίσω του βήματα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐνικούσεν εἰς τὸ τρέξιμον χάρις εἰς τὰ στρατηγήματα ποῦ ἤξευρε. Ἐνα χέρι κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ὁ μικρὸς ἐστράφη ἀποφασισμένως νὰ μυνθῇ, νὰγωνισθῇ μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν. Ἀλλ' ὁποία ὑπήρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν, μὲ ὄλον τὸ σκότος, ἀνεγνώρισε τὴν μορφήν καὶ τὸν μαῦρον ἐπίδεσμον τοῦ Μονομάτη!

— Σὺ!; ἀνέκραξε μὲ φρίκην. Πάλι σὺ!... αἰωνίως σὺ!

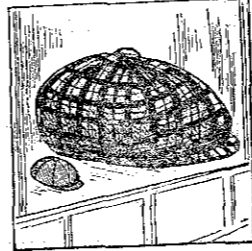
— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ ζητιάνος· ἐγώ, καὶ ἔρχομαι γιὰ νὰ σε σώσω.

Ὁ μικρὸς ἐκτύπησε τὸ πόδι του μὲ λύσσαν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ κασκέτον τοῦ Γίγαντος.

Ἐνθυμῆσθε τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ τὸ πούρον τοῦ Γίγαντος, τὰ ὁποῖα σᾶς ἐδείξαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα; Ἴδου σήμερον καὶ ἓν

γιγαντιαῖον κασκέτον. Εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε περὶ τῶν διαστάσεών του, παραβάλλοντες αὐτὸ πρὸς τὸ διπλανόν του, τὸ ὁποῖον εἶνε κασκέτον μεγέθους κοινοῦ. Καὶ τὸ τέρας αὐτὸ τῶν καπέλων κατασκευάσθη ἐπίσης χάριν ῥεκλάμας, καὶ ἐξετέθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν βυτρίναν ἑνὸς μεγάλου πιλοπωλείου τῶν Παρισίων.

Παράδοξον φυτόν.

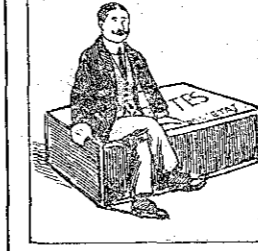

Τὸ φυτόν ποῦ βλέπετε ἐδῶ, δὲν ἀνήκει εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον. Εἶνε ἀπλοῦστατα ἔργον τέχνης, ἡ δὲ παραδοξότης του ἐγκείται εἰς τὰ

ὕλικα μὲ τὰ ὁποῖα κατασκευάσθη. Αὐτὰ τὰ ἄνθη, αὐτὰ τὰ φύλλα καὶ αὐτὰ τὰ κλωνία ποῦ ἀποτελοῦν τὸ φυτόν, εἶνε διάφορα κογχύλια, ἀχιβάδες καὶ ψαροκόκκαλα, διαλεγμένα καὶ συνηρμοσμένα τόσον καλά, ὥστε ἡ ἀπάτη, ἀπὸ κάποια ἀπόστασιν, νὰ εἶνε τελεία.

Τὸ κομφοτένημα τοῦτο κατασκευάσθη εἰς τὴν Βενετιαν καὶ ἐξετέθη κατ' αὐτὰς εἰς μίαν ἰταλικὴν Ἐκθεσιν.

Τὶ περιέχει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

Ἡ περιέργος αὐτὴ εἰκὼν παριστᾷ ἄνθρωπον καθισμένον ἐπάνω εἰς πελώριον κουτί σπέρτων. Τὴν ἐσχεδιάσεν ἓνας ἰατρός, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ

πόσον φωσφόρον περιέχει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Λοιπόν, τὸ ἀνθρώπινον σῶμα περιέχει ποσότητα φωσφόρου ἰκανὴν διὰ νὰ κατασκευασθοῦν περίπου 9,500 σπέρτα, ὅσα χρειάζονται δηλαδὴ διὰ νὰ γεμίσῃ τὸ πελώριον κουτί ἐπὶ τοῦ ὁποίου κάθεται ὁ ἄνθρωπος μας!

Τὰ ἄκρα συναντῶνται.

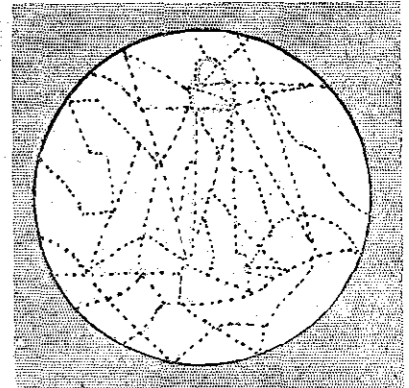

Οἱ δύο αὐτοὶ Ἰνδοί, περὶ τοῦ ἀναστήματος τῶν ὁποίων εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε διὰ παραβολῆς πρὸς τὸν πλησίον των ἱστάμενον Εὐρωπαῖον, ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν. Ὁ

Εὐρωπαῖος ἔχει ἀνάστημα 1,72. Ὁ γίγας πλησιάζει τὰ 3 μέτρα. Ὁ δὲ νόμος μάλιστα ὑπερβαίνει τὸ ἓν. Ἴσως καμία ἄλλη οἰκογένεια εἰς τὸν κόσμον δὲν παρουσιάζει τοιαύτην ἀντίθεσιν.

Παίγνιον.

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παριστᾷ φάρον ἐπὶ βράχου καὶ θάλασσαν. Ὁ ζωγράφος ὅμως, διὰ νὰ σᾶς περιπλέξῃ, προσέθε-

σε πολλὰς ἄλλας γραμμάς περιττάς. Πρόκειται νὰ σβύσετε τὰς περιττάς γραμμάς, ἢ νὰ μαυρίσετε τὰς ἀναγκαίας, ὥστε νὰ φανῇ ἡ εἰκὼν.

Μαγικὴ εἰκὼν.

Ὁ Ριγολέττος γυρεύει τὴν Βασιλοσάν.—Ποῦ νὰ εἶνε;

Δύσις

τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 9ου φύλλου. Ὁ γέρω-ναυτὴς εἶνε 89 ἐτῶν (καὶ ὄχι 80, ὅπως ἐνόμισαν μερικοί.) Τὸ λέγει μὲ τὴν πίπαν του, εἰς τὸν καπνὸν τῆς ὁποίας θάναγνώσετε τὸν ἀριθμὸν, ὅταν ἡ ἄνω ἀριστερὰ γωνία τῆς εἰκόνος γίνῃ βάσις.

